

Sygn. akt V KZ 55/20

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **M. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 grudnia 2020 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2020 r., V KO 75/20, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania – w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 maja 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

M. P. wystąpił do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 maja 2019 r., sygn. akt II AKa (...), którym to wyrokiem został on uznany za winnego popełnienia czynu zabronionego zakwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. oraz czynu z art. 190 § 1 k.k. i za to skazany na karę łączną 13 lat pozbawienia wolności.

Zarządzeniem z dnia 21 października 2020 r., V KO 75/20, sędzia Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia powyższego wniosku wobec braku wskazania okoliczności, które zgodnie z ustawą procesową należą do kręgu podstaw nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wznowienie postępowania karnego.

W terminie ustawowym zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. Z treści środka odwoławczego wynika, że zdaniem skazanego, postępowanie w jego sprawie nie zostało przeprowadzone prawidłowo, nie ustalono rzeczywistego przebiegu wydarzeń i niezasadnie przyjęto, że popełnił on zarzucone mu przestępstwa. W przekonaniu autora wystąpienia, sam pokrzywdzony nie podziela ustaleń co do umyślności działania i motywów, jakimi miałby się kierować skazany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie jest zasadne.

W motywach zaskarżonego zarządzenia trafnie podkreślono, że instytucja wznowienia postępowania ma ściśle określone podstawy, których katalog został zamieszczony w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. Dlatego Przewodniczący Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego zwracał się do autora wniosku o wskazanie okoliczności, które miałyby stanowić podstawę do wszczęcia procedury zmierzającej do wznowienia postępowania. Z uwagi na sformalizowany charakter ustawowego kręgu tych okoliczności nie jest bowiem wystarczające samo powoływanie się na wadliwość poczynionych ustaleń lub nadmiernie rygorystyczne interpretowanie zamiaru z jakim miał działać skazany. Zauważyć trzeba w tym miejscu, że sądy obu instancji opowiedziały się za korzystniejszą – z punktu widzenia skazanego – postacią strony podmiotowej, tj. zamiarem ewentualnym.

Natomiast załączone oświadczenie pokrzywdzonego T.P. wyraża jedynie przekonanie, że postawiony zarzut i wyrok skazujący wnioskodawcę „*jest nieadekwatny do zajścia z dnia 19 października 2017 r.*” Jednak nadal ani z treści zażalenia, ani z przedstawionego oświadczenia nie wynika, że nie popełniono czynu przypisanego skazanemu lub zachowanie to nie stanowiło przestępstwa lub nie podlegało karze. Nie przedstawiono też argumentów uzasadniających twierdzenie, że doszło do skazania za przestępstwo zagrożone karą surowszą, bądź też wystąpiły określone w ustawie przesłanki wznowienia postępowania. Na odnotowanie zasługuje natomiast dołączona (jako załącznik nr 8) informacja z Prokuratury Rejonowej w P. o zatrzymaniu korespondencji skazanego kierowanej do pokrzywdzonego z uwagi na wynikające z niej próby wywarcia na niego wpływu, zmierzające najwyraźniej do zmodyfikowania opisu przebiegu zdarzenia. Nie wzmacnia to tezy o możliwości uzyskania nowego dowodu z tego źródła.

Podkreślić należy, czego skarżący w swoim środku odwoławczym nie zakwestionował, że wydane w tej sprawie zaskarżone zarządzenie było również konsekwencją braku ze strony M. P. inicjatywy uzupełnienia treści pierwotnego wniosku, pomimo wezwania go do wskazania okoliczności, które uzasadniają przyjęcie, że rzeczywiście mieszczą się w podstawach wznowienia postępowania (por. zarządzenie z dnia 27 lipca 2020 r. – k.- 16 akt V KO 75/20).

Prawidłowości wydanego postanowienia nie podważa także podnoszona obecnie okoliczność związana z nietrafnym – zdaniem skarżącego – zakwalifikowaniem czynu przypisanych skazanemu jako przestępstwa usiłowania zabójstwa (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.). Potwierdzenie tezy o wadliwej kwalifikacji, będącej następstwem błędnych ustaleń faktycznych, musi bowiem wynikać z nowych faktów lub dowodów ujawnionych po prawomocnym zakończeniu postępowania sądowego, czego – jak dotąd – skutecznie nie wykazano. Samo postępowanie wznowieniowe nie służy prowadzeniu na nowo kontroli ustaleń i ocen prawnych dokonanych w toku zwykłego toku instancji. Uruchomienie tego postępowania może nastąpić w wypadku przedstawienia Sądowi konkretnych i poddających się weryfikacji faktów oraz dowodów potwierdzających, że dotychczasowe rozstrzygnięcie było błędne, a postępowanie powinno zostać ponowione. Samo subiektywne przekonanie autora zażalenia o nadmiernie surowej ocenie prawnej wydarzeń, jakie miały miejsce w dniu 19 października 2017 r. między pokrzywdzonym i skazanym, nie stanowi jeszcze dostatecznej podstawy do wydania orzeczenia po myśli art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Z tych powodów, a więc wobec niezasadności zażalenia, nie znajdując jednocześnie podstaw dopodważenia zaskarżonego zarządzenia, które znajduje swoją prawidłową podstawę w treści art. 545 § 3 k.p.k., należało postanowić, jak na wstępie.